

Νῶμος, dos; νῶμοι, épaules; φάλι et ἀφάλι, nombril; φλέγαις, veines; μεγαλιῶνας, pouce; πελοδάκτυλον, le doigt du milieu; βοῦκκα, joue; μάσκαις, mâchoires; ξυλοδόντια, dents canines; ἔνι, barbe; φλαγκί, poumon; πατοῦρα, plante du pied; ψιζία, absinthe; ἔλξις, pariétaire; βουρδουλίσι, lys; σίφυτον, immortelle; καρροῦλας, limaçon; λυμποῦρι, fourmi; κουδέλα, brebis; κημινιά, cheminée; λαμπρό, feu; ὑδία, rosée; ἀπλάδα, plaine; χανούτια, boutiques; ὄξύς, violet; τὸ τάρακο, le jeu d'échecs; κομοδρῶμος, maréchal-ferrant; λαρδοκοντοῦρι, caille; τουρόπινας, cigogne; παππαδιά, alouette; καζικορῶνα, pie; καμηλοποῦλι, autruche; ἀτὸς (ἀετός?), vautour; σκόγιος, écueil.

Aux dernières pages de cette grammaire, on trouve nu *Examen de conscience sur les commandements de Dieu*; une *Consolation, ou Méthode chrétienne pour visiter les malades*; les *Actes de foi, d'espérance et de charité*, et les *Litanies de la vierge Marie*. Le tout est en grec et en latin. Bien que ces quelques pages soient écrites dans un style barbarement vulgaire, on y reconnaît une longue pratique du grec et une très-grande facilité d'expression. Seulement il est regrettable que l'orthographe ait été si négligée et qu'on ait laissé subsister des fautes tellement grossières, que l'on se demande s'il est possible qu'un homme instruit ait écrit d'une façon si incorrecte. Citons comme spécimen le passage suivant, auquel je conserve son orthographe et son accentuation erronées:

Ἐὰν ἐπιθύμησεν νὰ κριματήσῃ με ταῖς γυναίκαῖς, εἶναι κρατούμενος νὰ εἰπῆ ταῖς βαρεαῖς περιστάσεις· ἤγουν, πόσαις βολαῖς μὲ ταῖς κουραζιαῖς, πόσαις μὲ ταῖς πανδρεμέναις, πόσαις μὲ κα-

λογριάδες, πόσαις με ταῖς ἀπισταῖς, etc.; καὶ τὸ ἴδιον εἶναι κρατουμένη ἢ γυναῖκα εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἀνδρός, ἢ τοῦ ἀνθρώπου (Examen de conscience).

VIII. Callenberg, professeur de théologie et de philosophie à l'université de Halle (1), a publié une grammaire et des *paradigmes* dont voici les titres, d'après l'ouvrage de Vater:

Callenberg (J.H.). Grammatica linguae graecae vulgaris, quae hodiernae ecclesiae graecae vernacula est. Halae. 1747. — In-4.

Callenberg (J.H.). Paradigmata linguae graecae vulgaris. Halae, 1747. — In-4.

IX. A. Antiquarius. *Grammatica graeca vulgaris. Venetiis, 1770. — In-8.* (Titre cité par Vater dans sa *Litteratur der Grammatiken, etc. Berlin, 1847.*)

X. Γραμματικὴ ἑλληνορωμαϊκὴ περιέκουσα (sic) τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς ὀρθογραφίας τόσον τῆς ἑλληνικῆς ὅσον καὶ τῆς ἀπλῆς διαλέκτου, διὰ κοινὸν ὄφελος τῶν φιλομαθῶν νεανίσκων, ὅπου χωρὶς τινὸς διδασκάλου βοήθειαν ἐπιποθοῦσι νὰ μάθουσι τὴν ὀρθογραφίαν, συνθεμένη παρὰ Βενεδίκτου Κρέδω, ἱερέως καὶ ἐν τῇ νήσῳ Σαντορίνη διδασκάλου. ,αψπβ'. Βερώνη ἔτει τοῦ Κυρίου 1782. Ἀπὸ τὴν τυπωγραφίαν (sic) τῶν κληρονόμων τοῦ Καραττώνου. *Con licenza de' superiori.* In-8o; 280 pages.

La grammaire de Benoît Credo est un ouvrage de nulle valeur. Elle est rédigée par demandes et par réponses.

(1) Ce savant a publié, également en 1747 et à Halle, des lettres en grec barbare d'un Allemand nommé Henri-Guillaume Ludolf, secrétaire de la cour d'Angleterre; la plupart de ces épîtres ont été rééditées par C. Sathas dans son *Νεοελληνικῆς φιλολογίας παράρτημα* (pages 100 et suivantes). Dans la première, il est fait mention d'un Δόκτωρ Κοράες (sic), qui est vraisemblablement l'un des ancêtres du célèbre Coray.

XI. Grammatica, dizionarij e colloquj per imparare le lingue italiana, greca - volgare e turca e varie scienze. Opera del Padre maestro Bernandino Pianzola, che fu prefetto delle misioni orientali de' minori conventuali.

Ce titre est celui de la troisième édition (Venise, 1801), la seule que j'aie pu me procurer. La première fut imprimée à Padoue, à une date que je ne saurais préciser, et la seconde y fut également publiée en 1789, selon le témoignage de Brunet et de Vater.

XII. Ἐπιτομή γραμματικῆς ἐξηγηθεῖσα εἰς τὴν ἀπλὴν ρωμαϊκὴν διάλεκτον, μετὰ τὴν μετάφρασιν εἰς τὸ ἰταλικὸν καὶ μετὰ τῆς προσθήκης οἰκιακοῦ τινος λεξικοῦ καὶ τινων πρὸς οἰκείου διαλόγων, παρὰ Δημητρίου Βενιέρη, τύποις ἐκδοθεῖσα βοθηταῖα τῶν ἐν Τριεστίῳ τιμίων πραγματευτῶν Ρωμαίων· πρώτη ἔκδοσις ἀφιερωθεῖσα (sic) τῷ τιμιωτάτῳ κυρίῳ Κυριακῷ Κατράρῳ. Ἐν Τριεστίῳ κατὰ τὸ ,αψυθ', ἐν τυπογραφίᾳ Ἰωάννου Βαπτιστοῦ τοῦ Σπεραϊνδίου, ἀδεία τῶν προὔχόντων. — *Compendio di grammatica spiegato in dialetto greco volgare con la traduzione italiana e l'aggiunta di un dizionario domestico e dialoghi famigliari, da Demetrio Venieri, dato alle stampe con l'assistenza de' signori negozianti Greci di Trieste. Prima edizione dedicata allo spettabile signor Ciriaco Catraro. In Trieste; MDCCXCIX. Nella stamperia di Gio. Batta. Speraindio. Superiorum permissu. In-4°; VIII et 364 pag.*

Demetrius Venieri était originaire de Constantinople (voir page IV de sa grammaire). Les pages VI et VII sont occupées par une préface en vers que je reproduis ici à titre de curiosité.

Πρὸ χρόνων ἤδη ἱκανῶν πάντοτ' ἐστοχαζόμεν,
ἀφ' οὗ διάλεκτον ἐγὼ ἰταλικὴν εἰς Ρώμην

κ' εἰς Ἰταλίαν ἅπασαν εἶδον νὰ ὁμιλῆται,
 διαφθορὰ λατινικῆς μητρὸς νὰ προτιμῆται,
 καὶ εἰς τοὺς τόπους ἐν οἷς πρὶν λατινικὰ ἐλάλουν
 μὲ στωμιλίαν ἔγραφαν χωρὶς ποτὲ νὰ σφάλλουν,
 ἀλλὰ μετὰ τὴν τῶν ἐθνῶν ἐπιδρομὴν βαρβάρων,
 Οὐννων, Βανδάλων Γότθων τε, ὑφ' ὧν ὡσπερ χειμάρρων
 ρωμαϊκὴ τε ἢ ἀρχὴ ἅπασα κατεκλύσθη,
 Λατίνων τε διάλεκτος ὁμοῦ ἐβαρβαρίσθη,
 μιχθέντων ἐν αὐτῇ πολλῶν ἄλλων ιδιωμάτων,
 ὥστε καὶ τὴν κατάληξιν ἀλλαξαν ὀνομάτων,
 λέξεις τε παρεῖσεβalon βαρβάρους, ἀλλοτρίας,
 πολλῶν ἐκ διαλέκτων τε ποικίλας καὶ παντοίας·
 ἀναφανέντες δ' ἔπειτα ἄνδρες σοφοὶ μὲ λόγον
 ἠθέλησαν ἰδίωμα ἰταλικόν, (ὃ ψόγον
 τότε αὐτοῖς ἐπέφερε,) καλῶς νὰ διορθώσουν,
 κανόνας τε γραμματικούς εἰς τοῦτο νὰ ἐκδώσουν,
 καὶ οὕτως ἐκαλλώπισαν βαρβαρικὸν τὸ πάλαι
 μίγμα, καὶ ἀπετέλεσαν διάλεκτον, ὡς ἄλλαι,
 κανονικὴν καὶ εὐφραδῆ, εἰς μέλος ἄρμοδιαν,
 ἐν ἣ συνέγραψαν πολλοὶ ἔπη, λογογραφίαν.
 Πῶς τὸ λοιπὸν δὲν δύναται ἀπλή ἢ ἡμετέρα
 διάλεκτος ρωμαϊκὴ, ἐλληνικὴν μητέρα
 ἔχουσα τὴν γεννήσασαν ἀπείρους σοφοὺς νόας,
 νὰ γένη ἐπιδεκτικὴ κανονισμοῦ καὶ σώας
 συντάξεως, προσέτι δὲ καλῆς ὀρθογραφίας;
 ἠδύτατος οὐκ ἀμοιρεῖ καὶ χάριτος παντοίας·
 καὶ τινὰ ἤκουσα σοφὸν ἄνδρα νὰ ὀνομάζῃ
 μελωδικὴν διάλεκτον Ἑλλήνων, νὰ θαυμάζῃ·
 Ὡς οὖν θυγάτηρ οὖσ' αὐτῆς κοινὴ ἢ ἡμετέρα
 μετέχει τῶν ἐπαίνων τε, οἳ δίδοντ' εἰς μητέρα.
 Ἐν Ἰασίῳ γὰρ ἐμὸς Κελτείας διαλέκτου

διδάσκαλος μοι ἔλεγεν ὅτι, εὐαποδέκτου
 ὄντος τοῦ ιδιώματος ρωμαϊκοῦ εἰς ὧτα,
 ταῦτα ἠδύνονται σαφῶς, πολλάκις μὲ ἠρώτα,
 ἀκούειν τε ὠρέγετο πάντοτε ἡμετέρας
 τῆς ὀμιλίας, ὡς πολὺ τῶν ἄλλων ἠδυτέρας.
 Οὐ λέγω δὲ ποσῶς ἐγὼ τῆν τῶν Ἑλλήνων
 μητέρα καὶ τροφὸν ἡμῶν διάλεκτον ἐκείνων
 ἀνδρῶν ἐπιστημόνων τε, ὑφ' ὧν πᾶσα παιδεία
 ἀπανταχοῦ διέδοτο γῆς καὶ φιλοσοφία,
 ἐγκαταλείψωμεν ἡμεῖς, ἄπαγε βλασφημίας!
 τὴν δὲ κοινὴν ἡμῶν αὐτὴν μετὰ στολῆς παντοίας
 νὰ κάλλωπισωμεν καλῶς, αὐτὴν τε προσεγγίσει
 ἀρίστη τῇ μητρὶ αὐτῆς ποιήσωμεν, καὶ λῦσαι
 ἐσμὸν τῶν ἀλλοτρίων τε λέξεων, ὀνομάτων,
 καθ' ὅσον εἶναι δυνατὸν, ὁμοῦ καὶ συνταγμάτων,
 ἀνάγοντες πᾶν ὀτιοῦν εἰς ἔθος τὸ ἀρχαῖον
 φράσεως καὶ συντάξεως ἑλληνικῆς τὸ νέον.
 Ζῶοιτε, οἱ φιλογενεῖς μαθήσεώς τ' ἐρῶντες,
 ἴδοιμεν δὲ βελτίωσιν, ἔν' εὖ μαθητιῶντες
 τὸ θεῖον μεγαλύνωμεν δοτήριον χαρίτων,
 παιδείας τε γευώμεθα καρπῶν καὶ ἠδυτήτων.

Qu'il me suffise de dire, pour donner une idée de
 la valeur de cet ouvrage, que les connaissances gram-
 maticales de Démétrius Venieri peuvent aller de pair
 avec son talent poétique. Les négociants grecs de
 Trieste qui firent jadis les frais d'impression d'un
 pareil livre auraient pu sans peine trouver le moyen
 d'employer leur argent d'une façon plus utile.

Nous voici maintenant arrivés au dix-neuvième
 siècle. Ce n'est pas mon intention de faire une revue

détaillée de toutes les grammaires de la langue grecque vulgaire publiées depuis l'année 1800; je ne puis toutefois me dispenser de citer parmi les meilleurs travaux ceux de Jules David, Schinas, Mullach et Sophoclis. Ces livres sont indispensables à quiconque veut acquérir une connaissance de la langue que *parlent* les Grecs de n'importe quelle condition.

Les dialectes néo-helléniques commencent aussi à être l'objet d'une étude sérieuse. Pour le dialecte tzaconien, nous avons la thèse de Gustave Deville (Paris, 1866) et l'excellente grammaire de M. Théodore Oeconomos, curé de Léonidi (Athènes, 1870). Pour le dialecte chypriote, nous possédons les *Κυπριακά* de M. Sakellarios, et, pour celui de Trébizonde, la *Στατιστική Τραπεζοῦντος* de M. Ioannidis.

Enfin une société littéraire athénienne, le *Parnasse*, publie, depuis trois ans déjà, avec un zèle digne des plus grands éloges, un recueil spécialement consacré à réunir les monuments de l'idiome vulgaire, sous quelque forme qu'il se présentent dans la bouche du peuple. Il est à désirer que cet exemple trouve de nombreux imitateurs, et qu'on n'ait plus honte de se dire le partisan d'une langue que Sophianos lui-même déclarait n'avoir rien à envier à celle de Démosthène et de Platon.

Paris, le 10 novembre 1873.

ÉMILE LEGRAND.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΙΤΣΙΟΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

AMPLISSIMO ET CLARISSIMO PRINCIPI
D. JOANNI LOTHARINGIO S.R.E. DIACONO
CARDINALI N. SOPHIANUS S.D.

Fol. 2a

Cum uiderem plerasque nationes, Princeps illustrissime, hac nostra tempestate suas certatim linguas exornare, non solum scribendo res scitu dignas, quae aliunde haberi non possunt, uerum ad regulas grammatices diligenter eas dirigendo, coepi etiam ipse cogitare an opere pretium facturus essem, si linguam nostram, qua uulgo Graeci utimur, ad methodum et canonas recocarem, et putauit me non inanem laborem suscepturum, tum ut hi, qui graecae lingua studio tenentur, non solum ueterem illum Graecorum sermonem sed recentiorum et hunc percipere possent, tum etiam ut, qui uellent in Graecia et finitimis illi regionibus Turcarum imperio subiectis uersari, facile sibi commercium pararent. Dum igitur hanc nostram, quam uocant uulgarem, linguam cum illa antiquorum quorum confero Platonis, Demosthenis, Xenophontis et aliorum toto orbe iam olim magno suo merito illustrium, reperi multis in rebus hanc nostram uetere illa minime inferiorem esse. Constat. n. uerbis per manus ab antiquissimo saeculo traditis et breuitate quadam mirabili, tum regulis certis et paucis, ut non multum sit elaborandum discere cupientibus.

Fol. 2b

Fol. 3a Videbam ergo necessarium esse non solum / Grammaticam scribere, qua nomina et uerba cum caeteris serponis partibus ad regulas redigerentur, sed etiam Lexicon condere, quo dictionum ingens sylua includeretur.

Hunc tractatum in tres partes diuisi. Prima, nomina et uerba cum reliquis particulis ostendo; secunda, ago de orthpgraphia; tertia vero, de constructione. Imposui iam ultimam manum prime parti quam nunc T.R.D. offero; caeteras habeo in manibus, quae peopediem sub tuae amplitudinis nomine prodibunt. Supererat ut Maecenatem mihi meisque laboribus quaererem, quo partono et ego ab obtrectatoribus tutus dssem et haec mea opera in pretio haberetur, non rei aestimatione sed p^otroni nomine, ut censeris solent quae templis offeruntur potius religione loci quam hominum iudicio et censura. Nemo igitur in tam frequenti Vrbe mihi occurrit cui tu non uidereris praeferendus, siue nationis ingenuitatem spectarem, siue tui

Fol. 3b generis claritatem, siue etiam amorem, quo / disciplinas omnes carumque studiosos amplecteris. Quod si hoc quidquid est munusculi hilari fronte acceperis, mirum quos addideris stimulos, ut quae pertinent ad Grammaticam absoluaam, et animum applicen ad Lexicon componendum, in quo, ut spero, multa legentur ad rem bellicam et navalem tum ad agriculturam caeterasque artes pertinentia et ad domesticam etiam supellectilem, quae nusquam apud autores reperientur.

Interim vale, P. illustrissime.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ Fol. 4a

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ἔναι μία τέχνη ὅπου μάς παιδεύει νά γράφομεν καί νά λαλοῦμεν ὀρθά.

Γράμμα ἔναι τὸ μικρότερον μέρος ὅπου νάναί 'ς τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι δὲ ὅλα τὰ γράμματα εἴκοσι τέσσερα· α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω.

Περὶ τοῦ πῶς μερίζονται τὰ εἴκοσι τέσσερα γράμματα.

'Απὸ τοῦτα, ἑπτὰ μὲν φωνήεντα ὀνομάζονται· α, ε, η, ι, ο, υ, ω, καὶ μερίζονται εἰς μακρὰ δύο, η καὶ ω μέγα· καὶ βραχέα δύο, ε ψιλὸν καὶ ο μικρὸν· καὶ δίχρονα τρία, α, ι, υ ψιλόν. 'Απὸ τοῦτα γίνονται δίφθογγοι ἕξ· αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.

Περὶ τῶν συμφώνων.

Τὰ δὲ λοιπὰ δεκαφτὰ λέγονται σύμφωνα· β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, ς, τ, φ, χ, ψ.

'Απὸ τοῦτα λέγονται ἡμίφωνα μὲν ὀκτώ· ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, ς, ἐξ ὁποῖα εἶναι διπλᾶ τρία, ζ, ξ, ψ· ἀμετάβολα τέσσερα, λ, μ, ν, ρ· ἄφωνα δὲ ἑννέα, β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ, ἐξ ὁποῖα εἶναι ψιλὰ τρία, κ, π, τ· δασέα τρία, θ, φ, χ· μέσα τρία, β, γ, δ.

Ἐκ τῶν συμφωνῶν λοιπὸν τοῦτα καὶ ἀπὸ τῶν φωνήεντων γίνονται οἱ συλλαβαῖς, οἷον, σῶ, πλᾶ· ὅθεν γίνονται οἱ λέξεις, οἷον, Σωκράτης, Πλάτων· ἐξ ὧν γίνεται ὁ λόγος, οἷον, ὁ Σωκράτης περιπατεῖ, ὁ Πλάτων ἀναγινώσκει.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΥ.

ΤΟΥΤΟΣ λοιπὸν ὁ λόγος ἔχει μέρη ὀκτώ· ὄνομα, ῥῆμα, μετοχήν, ἄρθρον, ἀντωνυμίαν, πρόθεσιν, ἐπίρρημα, καὶ σύνδεσμον. Ἐκ τῶν τῶν ὀκτῶ μέρη, τὰ πέντε κλίνονται, οἷον· ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία· ἀκλιτα δὲ τὰ τρία· πρόθεσις, ἐπίρρημα καὶ σύνδεσμος.

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

ΟΝΟΜΑ ἔστι μέρος λόγου ὅπου κλίνεται, τὸ ὅποιον σημαίνει
Fol. 5 a. σῶμα ἢ πρᾶγμα· σῶμα λέγω, | οἷον, λίθος, ξύλον· πρᾶγμα, οἷον, τέχνη, παιδείσις· καὶ σημαίνει ἀκόμη οὐσίαν μερικὴν ἢ κοινήν· μερικὴν λέγω, οἷον, Σωκράτης, Πλάτων· κοινήν, οἷον, ἄνθρωπος, ἄλογον. Συμβαίνει δὲ ν' ἀκολουθοῦν τὸ ὄνομα πέντε τινά· γένη, εἶδη, σχήματα, ἀριθμοὶ καὶ πτώσεις.

Γένη εἶναι τρία· ἀρσενικόν, ὁ Ἄνδρας· θηλυκόν, ἡ Μαρία· οὐδέτερον, τὸ ξύλον.

Εἶδη δύο· πρωτότυπον, θεός· παράγωγον, θεωνᾶς.

Σχήματα δύο· ἀπλόν, προφήτης· σύνθετον, ψευδοπροφήτης.

Ἀριθμοὶ δύο· ἐνικός, ὁ ἄνθρωπος· πληθυντικός, οἱ ἄνθρωποι.

Πτώσεις πέντε· εὐθειᾶ, ὁ ἄνθρωπος· γενική, τοῦ ἀνθρώπου· δοτική, τοῦ ἀνθρώπου· αἰτιατική, τὸν ἄνθρωπον· κλητική, ὦ ἄνθρωπε.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ.

Fol. 5 b.

Προσωδία ἔναι κάποια ἐξάπλωσις τῆς φωνῆς ὅπου κάνει τὴν λέξιν μακρότερην, καὶ λέγεται προσωδία διότι ἔναι σιμὰ ᾿ς τὴν ᾠδὴν, ἤγουν ᾿ς τὸν ἤχον τοῦ λόγου. Εἶναι δὲ προσωδίασι ὀκτώ· ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑφέν καὶ ὑποδιαστολή.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΟΥ.

ΑΡΘΡΟΝ ἔναι μέρος λόγου ὅπου κλίνεται· βάνεται δὲ πάντοτε ᾿ς ταῖς ἀρχαῖς τῶν ὀνομάτων· συμβαίνουσι κ' εἰς αὐτὸ τρία· γένος, ἀριθμός, πτώσις, καὶ κλίνεται ἔτζη·

Ἄρσενικά ἐνικά.

Ἡ εὐθεῖα, ὁ· ἡ γενική καὶ δοτική, τοῦ· ἡ αἰτιατική, τόν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, οἱ· ἡ γενική καὶ δοτική, τῶν· ἡ αἰτιατική, τούς.

Κλητικὴν τὰ ἄρθρα δὲν ἔχουν, διότι τὸ ᾧ ἔν' ἐπίρρημα.

Θηλυκά ἐνικά.

Fol. 6 a.

Ἡ εὐθεῖα τῶν ἐνικῶν, ἡ· ἡ γενική καὶ δοτική, τῆς· ἡ αἰτιατική, τήν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, οἱ· ἡ γενική καὶ δοτική, τῶν· ἡ αἰτιατική, ταῖς.

Οὐδέτερα ἑνικά.

Ἡ εὐθεΐα τῶν ἑνικῶν, τό· ἡ γενική καὶ δοτική, τοῦ· ἡ αἰτιατική, τό.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεΐα τῶν πληθυντικῶν, τά· ἡ γενική καὶ δοτική, τῶν· ἡ αἰτιατική, τά.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΩΣ ΜΕΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ.

ΑΠΘ τὰ ὀνόματα τινὰ μὲν λέγονται ἰσοσύλλαβα καὶ τινὰ περιτοσύλλαβα· ἰσοσύλλαβα εἶναι ὅσα δὲν κάνουν περισσὴν συλλαβὴν εἰς τὸ τέλος τῆς γενικῆς, ἡγουν ὁ λόγος, τοῦ λόγου· ἡ ἡμέρα, τῆς ἡμέρας· τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου.

Περιττοσύλλαβα εἶναι ὅσα κάνουν περισσὴν συλλαβὴν εἰς τὸ τέλος τῆς γενικῆς, οἷον, ὁ Αἶας, τοῦ Αἶαντος· ἡ φύσις, τῆς φύσεως· τὸ πρᾶγμα, τοῦ πράγματος. Γίνονται λοιπὸν | τῶν ὀνομάτων κλίσεις ἑφτά· ἕξ τῶν ἰσοσυλλάβων καὶ μία τῶν περιττοσυλλάβων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ.

Πρώτη κλίσις τῶν ὀνομάτων λέγεται ἐκείνη ὅπου ἔχει ὀνόματα μόνον ἄρσενικά ὅπου τελειώνουν εἰς ας, ης, ις, υς, οἷον, ὁ Ἀνδρέας, ὁ προφήτης, ὁ μάντις, ὁ βαρὺς· ὅποια κάνουν τὴν γενικήν, καὶ τὴν δοτικήν, καὶ τὴν κλητικήν, εὐγάνοντας τὸ ς ἀπὸ τὴν εὐθεΐαν· καὶ τὴν αἰτιατικήν, ἀλλάσσοντας τὸ ς εἰς ν, οἷον, ὁ προφήτης, τὸν προφήτην, ὦ προφήτη, καὶ κλίνονται ὅς τὸν τρόπον τοῦτον.